

ดาวเด่นดารา

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ดารารัตน์ดามัน • ฟารุต

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมักรไทย

ราคา : ๓๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ฟารุต สมักรไทย.

ดารารัตน์ดามัน.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๕๕๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-501-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุนันท์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ดารารัตนดามัน’ ดวงดาวแห่งท้องทะเล ของล้ำค่าที่ใครต่างต้องการครอบครอง ของมีค่าซึ่งเปรียบเสมือนดาบสองคม บางครั้งมีคุณ แต่บางครั้งกลับนำอันตรายมาให้เจ้าของถึงชีวิต

เรื่องราวความรักระหว่างเงือกสาวกับมนุษย์ วารีไรยา และอัศวินท์ ที่ถูกขีดไว้แล้วว่า...ถึงอย่างไร...พวกเขาก็ต้องพบกัน...แม้มันจะอยู่ห่างไกลจนสุดพื้นพสุธา หรือลี้กลงไปใต้มหานครที่ โศกชะตาที่ยังนำพาคนทั้งสองให้ได้มารักและครองคู่กัน

จากภาพเขียนสู่ปลายปากกาของ ‘ฟารุต สมัครไทย’ นักวาดภาพประกอบผู้มีชื่อปรากฏอยู่บนปกหลังนวนิยายหลายเล่ม และนี่คือนวนิยายเรื่องแรกของเขา ในยามวาดภาพ ลายเส้นของศิลปินท่านนี้พลิ้วไหวอ่อนช้อยเพียงใด การจรดปากกาเขียนนวนิยายของเขาคราวแรกนี้ย่อมงดงามด้วยถ้อยคำพรรณนาไม่ต่างกัน

‘ดารารัตนดามัน’ คือ จินตนิยายเรื่องหนึ่งที่อาจหาซื้อพิสูจน์ได้ยาก แต่สำหรับงานเขียนชิ้นนี้ผู้อ่านย่อมพิสูจน์ได้ สำนักพิมพ์เพื่อนดีใคร่สนับสนุนและฝากผลงานชิ้นแรกของ ฟารุต ไว้ในใจผู้อ่าน และโปรดติดตาม ‘ภาพภพ’ นวนิยายรักย้อนอดีต ซึ่งเป็นผลงานลำดับต่อไป

จากใจผู้เขียน

พารุต

จินตนาการ คือของขวัญล้ำค่าซึ่งสวรรค์ส่งมาประดับปัญญามนุษย์
เมื่อยังเป็นเด็กตัวน้อย ผู้ใหญ่มักมองว่าเด็กๆ ชอบคิดเพื่อฝัน พุดจา
เพื่อเจ้อ เด็กหลายคนถูกห้ามไม่ให้พูดหรือคิดในเรื่องที่เกินจริง ครั้นเติบโต
ขึ้น ความคิดเหล่านั้นเลื่อนหายไปตามกาลเวลา จนหลายคนระลึกถึงความสุข
ความตื่นเต้นในครั้งนั้นแทบไม่ออก

การปิดกั้นจินตนาการของเด็กๆ การยึดยึดเหตุและผล ความจริง
แท้ที่มองเห็นได้ด้วยตา จับต้องได้ด้วยมือ จนละเลยความฝันอันบริสุทธิ์ถึงดงาม
ซึ่งสัมผัสได้ด้วยหัวใจ คือการทำสิ่งผิดพลาดในความรู้สึกของผม ผมเชื่อ
เสมอว่า จินตนาการช่วยจรรโลงจิตใจ เจือจางความจริงอันแสนหนักหน่วงของ
ชีวิตลง ผ่อนปรนความทุกข์เศร้าให้เบาบางได้

ผมไม่ได้มีเจตนาที่จะให้ทุกคนหลบหลีกการเผชิญหน้ากับชีวิตจริง
หวังเพียงแค่ว่า ในสัปดาห์หนึ่งของบางช่วงเวลา เมื่อหยิบจินตนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา
อ่านครั้งใด ทุกท่านจะได้ร่วมโลดแล่นไปในโลกจินตนาการที่ไร้ขอบเขต
พร้อมๆ กับผม หากนวนิยายเรื่องนี้มีความงดงามและทำให้ทุกท่านเป็นสุขได้
ขอส่งมอบความดีงามนี้ให้กับพ่อ ผู้ซึ่งเป็นต้นแบบในการอ่านและเขียน
แม่ซึ่งคอยให้ความรักและกำลังใจแก่ลูกเสมอมา

ขอบคุณจากใจสำหรับโอกาสที่ดีที่สุดในชีวิตของคนเขียนหนังสือ

ดารานันดา

ฟารุต

เรื่องราวบางช่วงในวัยเด็กถูกกลบกลืนเลื่อนหายไปหมดสิ้นในห้วงกาลที่ผ่านผัน แต่บางเรื่องกลับถูกกักเก็บไว้ในลิ้นชักของความทรงจำนานเท่านาน รอคอยอย่างสงบนิ่งว่าสักวันจะถูกเปิดมาเพื่อทบทวนถึงความสุขสมหวัง ไศกศัลย์ รั้นทใจ พบพานหรือว่าจากพราก ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยสร้างรอยจารึกไว้ในจิตใจ จนท่วมทับ

เมื่อริ้วรอยในอดีตแย้มประตูออกมาทักทาย อาจหมายถึงชีวิตของใครบางคนต้องเปลี่ยนไปทั้งชีวิต

* * *

พระจันทร์แห่งเหมันต์โผล่มาแย้มยิ้มตรงริมขอบฟ้าเร็วกว่าทุกวัน เงาสะท้อนสีเหลืองนวลโยกไหวไปตามผิวน้ำกระเพื่อมซึ่งก่อตัวเป็นระลอกคลื่นเล็กๆ ม้วนริ้วสีขาวขึ้นไปคลุมชายหาดก่อนจะไหลชะเม็ดทรายกลับลงมารวมตัวกันในน้ำครึ่งแล้วครึ่งเล่า เด็กชายตัวอ้วนกลมนั่งนิ่ง ตากลมแป้วจับจ้องเงาบนผิวน้ำตรงหน้าด้วยความสนใจ หนูน้อยชอบมองพระจันทร์ที่สะท้อนเงาบนผิวน้ำเพราะมันจะเปลี่ยนรูปร่างไปเรื่อยๆ โดยไม่ยอมหยุดนิ่ง เดี่ยวก็หน้างอ อีกเดี๋ยวก็ฉีกยิ้มกว้าง ลักพักก็สิ้นศรัทธาแล้วก็โยกตัวเดินไปมา มันแปลงร่างไปได้ไม่มีสิ้นสุด เด็กชายหัวร่อเสียงดังด้วยความชอบใจกับหน้าตาบูดเบี้ยวชวนขบขันของดวงจันทร์

แสงสีส้มบอกลางขอบฟ้าไปนานแล้ว ความมืดคลึ่กระจายสีเทาเข้มเข้าครอบคลุมทั่วบริเวณหาดอย่างเชื่องช้า ลมต้นฤดูหนาวครางหวีดหวิวแผ่วเบาพัดพากลิ่นไอเกลือลอยมาเจือจาง เด็กชายตัวกลมบ่อมถดตัวหนีฟองสีขาวพลางหัวเราะเสียงใส เกลียวคลื่นชอบม้วนตัวไล่จับเท้าของเขา ถ้าหนีไม่ทันมันจะจับด้วยปากเย็นเหนียวจนเปียกแฉะ เขาชอบสมมุติว่าตัวเองเป็นอัศวินผู้กล้าหาญแก่งไกรกึ่งไม้ซึ่งเขาเรียกมันว่า ดาบสายฟ้า ยืนยึดดอกต่อสู้กับมังกร

ที่หยุดขึ้นจากทะเล มันส่งสมุนมาเล่นงานเขาอยู่ตลอดเวลาโดยไม่รู้จักเหน็ด-
เหนื่อย หนูน้อยเพลินกับการเล่นจนไม่ทันสังเกตถึงความเปลี่ยนแปลงรอบ
กาย

“เฮ้! ข้าคือเจ้าชายสายฟ้า ถอยไปนะเจ้ามังกรร้าย ไม่อย่างนั้น ข้า
จะจัดการกับเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ” หนูน้อยตะโกนก้องพลางตัวตึงไม้ใส่เกลียว
คลื่นจนฟองขาวกระจาย

“วิน อยู่ใหญ่ใหญ่ เย็นมากแล้วนะ กลับเข้าบ้านได้แล้ว” เสียงเรียกจาก
บนฝั่งดังแว่วมาแต่ไกล เด็กน้อยชะเง้อมองขึ้นไป เห็นผู้เป็นแม่ยืนรออยู่
เขาโยนกิ่งไม้ทิ้ง หันหน้าสู่ทะเล กวาดตาไปยังผืนน้ำสีครามเข้มด้วยแววาวารณ์

“ไปก่อนนะฮับที่ทะเล พรุ่งนี้ผมจะมาเล่นด้วยใหม่” หนูน้อยล่ำลา กำลัง
จะเอี้ยวตัวกลับ สายตาพลันสะดุดเข้ากับบางสิ่ง ท่ามกลางโขดหินซึ่งแลเห็น
เป็นเงาตะคุ่มในความสลัว ร่างหนึ่งนั่งนิ่งอยู่บนนั้น กำลังจ้องมองมาทางเขา
หนูน้อยก้าวเดินเข้าไปเพ่งมองด้วยความอยากรู้ แสงจันทร์ข้างขึ้นส่องให้เห็น
เด็กหญิงผมยาวสยาย ใบหน้ากลมแป้นเคลื่อนไหวไปด้วยรอยยิ้ม เด็กชายยิ้มตอบ
พร้อมกับเอ่ยทักทาย

“หวัดดี เธอไปทำอะไรที่นั่นนะ ไม่หนาวหรือ” ร่างบนก้อนหินหนึ่งอยู่
ครู่หนึ่งก่อนไถลตัวลงน้ำว่ายตรงมายังริมฝั่งที่เด็กชายยืนอยู่ เด็กหญิงแปลก-
หน้ายังคงนั่งแช่ตัวอยู่ในน้ำโดยไม่ใยดีต่อสายลมเย็นยะเยือกที่พัดพรมมาปะทะ
ผิวหนังอยู่ตลอดเวลา

“ข้าอยู่ที่นี้ เจ้าล่ะ มาจากไหน” ดวงหน้าขาวผ่องยิ้มแก้มป่อง ดวงตา
ใสเป็นประกายในความสลัววราง

“ฉันมาจากกรุงเทพ มาเกี่ยวกับพ่อแม่ นั่นบ้านฉัน” เด็กชายหันไป
ชี้บ้านตึกสองชั้นสีขาวสไตล์โคโลเนียลบนฝั่ง

“บ้านเธออยู่ที่ไหนล่ะ” เขาหลงนั่งยองๆ รู้สึกถูกชะตาไปกับเพื่อนใหม่คนนี้
ทันที

“ก็ที่นี่ละคือบ้านข้า” เด็กหญิงผายมือไปยังทะเลด้านหลัง
เด็กชายนินหัวหน้า เอียงคอสงสัย “เธออยู่ในทะเลนี่หรือ”

“ใช่จะ ข้าอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เกิดแล้ว” เด็กหญิงผิวขาวโพลนเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้าง

“วิน ขึ้นมาได้แล้วลูก” เสียงเรียกจากบนฝั่งดังกระชั้นเข้ามาทำให้เด็กชายต้องกล่าวอ้อลา

“ฉันต้องไปละ แม่เรียกนานแล้ว แล้วเจอกันใหม่นะ”

เด็กชายลุกขึ้นยืนเตรียมจะหมุนตัวกลับ แต่ภาพที่ปรากฏในสายตาทำให้เท้าซึ่งกำลังขยับจะก้าวเดินต้องชะงักอยู่กับที่ เขาตกตะลึงยืนตัวแข็งทื่อ เด็กหญิงแปลกหน้าว่ายออกไปทางทะเลกว้างก่อนกระโจนฝ่าเกลียวคลื่นสีขาวซึ่งกำลังม้วนตัวเข้าสู่ฝั่ง แสงจันทร์กระจ่างส่องให้เห็นส่วนล่างเหมือนท่อนหางของปลาสะบัดขึ้นเหนือผิวน้ำ ปรายกายวาววับสะท้อนจากเกล็ดและแผ่นครีบกางบางใส ผลุบหายไปในผิวน้ำอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วอึดใจทุกอย่างก็กลับสู่สภาพเดิมราวกับไม่มีสิ่งผิดแปลกเกิดขึ้นก่อนหน้านี้อย่างไรเลย เกลียวคลื่นไหลขึ้นชะบ่นหาดทราย ไม่ปรากฏสิ่งแปลกปลอมใดให้เห็น นอกจากริ้วน้ำเป็นฟองขาว

สัมผัสจากมือที่แตะไหล่เรียกสติเด็กชายตัวน้อยกลับคืนมา เขาเงยหน้าขึ้นมองซำๆ ตากลมโตฉายแววตื่นตระหนก

“แม่เรียกหนูตั้งหลายครั้ง ได้ยินหรือเปล่าลูก” ผู้เป็นแม่ทรุดตัวลงนั่งเอื้อมมือลูบไบนานาใสบริสุทธิ์แผ่วเบา แล้วต้องอุทานออกมา “ทำไมหน้าซีดจัง ตัวเย็นเฉียบเขียว สงสัยโดนลมเย็นมากไปแน่เลย” พุดพลาจปลดผ้าคลุมไหล่ออกห่อตัวลูกชายไว้แล้วตั้งร่างกลมนุ่มนวลเข้ามากอดด้วยความรัก

“วินเป็นอะไรลูก ดูลิ ตัวสิ้นไปหมดแล้ว ทำจะจับไข้แล้วละ” หญิงสาวเอ่ยอย่างห่วงใยเมื่อสัมผัสได้ถึงอาการสั่นเทา หล่อนลูบหลังลูกชายแผ่วเบา กระชับอ้อมกอดแน่นขึ้นกว่าเดิม

“ปละ...เปล่า...ฮับ” เด็กน้อยละล้าละลักตอบ ความตื่นเต้นจากเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปยังไม่จางหาย หญิงสาวคลายวงแขนแล้วลุกขึ้นยืน มีมืออยู่บนรวมมือเล็กบอบบางไว้แล้วพาออกเดิน เด็กชายเดินตามจนพ้นแนวหาดทรายก่อนจะก้าวขึ้นบันไดหินที่ทอดขึ้นสู่ลานกว้างหน้าบ้านหลังใหญ่ หนูน้อยหัน

ไปมองทะเลกว้าง กวาดสายตามองหาเด็กหญิงปริศนาคนนั้น แต่ก็เห็นเพียงผืนน้ำสีเข้มสะท้อนแสงสีเงินเป็นประกาย ได้ยินเพียงเสียงคลื่นซัดเข้าฝั่งเป็นระยะ ทุกอย่างดูสงบราบเรียบ ไร้วิเววสิ่งผิดปกติ เด็กชายแหงนมองผู้เป็นแม่ อ้าปากจะเอ่ย แต่ก็ยังไว้เพียงแค่นั้น เขาไม่กล้าเล่าเรื่องที่เพิ่งพบมา เพราะถูกสอนไว้เสมอว่า ห้ามพูดเรื่องโกหกเพื่อเจ้า คงไม่มีใครเชื่อเรื่องของเด็กหญิงคนนั้นอย่างแน่นอน ทุกคนต้องคิดว่าเขาจินตนาการไปเอง เรื่องของคนมีหางเป็นปลาเป็นไปได้เพียงแค่ว่าเรื่องเล่าในนิทานที่พ่อเคยอ่านให้เขาฟังก่อนนอนทุกคืนเท่านั้น สิ่งที่จะเห็นอาจจะแค่ตาผาดไปเองก็ได้

เด็กชายเข้านอนพร้อมคำถามวนเวียนอยู่ในหัวจนผล็อยหลับไป เมื่อตื่นขึ้นมาเรื่องของเด็กหญิงที่มีหางเป็นปลาถูกลบด้วยสิ่งน่าสนใจมากมายในวันรุ่งขึ้นและวันต่อๆ มา จนเลือนรางไปในที่สุด

* * *

อัครวินท์ขยับแว่นกันแดดขณะบังคับขบวนมาลัยรถที่กำลังแล่นบนถนนคดเคี้ยวตามไหล่เขามุ่งหน้าออกนอกตัวเมืองพังงา ด้านซ้ายมือคือผืนน้ำกว้างไกลสีเขียวมรกตสดใสมกลางแดดจ้าตอนเที่ยงวัน ชายหนุ่มเอื้อมมือปิดแอร์แล้วกดปุ่มเลื่อนกระจกลงเพื่อรับลมเย็นซึ่งพัดพากลิ่นอายทะเลสดชื่นเข้ามาไม่ขาดสาย สุดหายใจลึกจนเต็มปอดไล่ความเหน้อยล้าจากการเดินทาง วันนี้เขาตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อเตรียมตัวให้ทันเครื่องบินเที่ยวแรกสู่ภูเก็ตแล้วเช่ารถจากที่นั่น ชายหนุ่มเลือกขับรถไปพังงาด้วยตนเองเพราะอยากใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุดกับการชมทัศนียภาพระหว่างทางและแวะพักได้ตามใจชอบ ไม่ต้องถูกบังคับด้วยตารางการเดินทางเร่งรีบและถูกจำกัดการตัดสินใจ เวลาหนึ่งเดือนที่เขาขออนุญาตจากบุพการีทั้งสองเพื่อใช้ชีวิตพักผ่อนท่องเที่ยวอย่างอิสระ เพราะหลังจากนี้ไป ชีวิตจะถูกขีดวงอยู่ในความรับผิดชอบเรื่องการทำงานซึ่งกำลังเข้าแถวรอต้อนรับเขาอยู่ที่กรุงเทพฯ

เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เขาได้ปล่อยวางภาระงานหนักหน่วงทั้งปวงไว้ที่ต่างประเทศ หลังจากตัดสินใจกลับมาใช้ชีวิตถาวรที่ประเทศไทยเพราะอึดอัดกับวิถีชีวิตซึ่งแตกต่างจากบ้านเกิดเมืองนอน เหตุผลสำคัญอีกประการ

หนึ่งคือคำขอร้องแกมบังคับจากนวนลนุช ผู้เป็นแม่ให้มารับภาระสืบทอดตำแหน่งประธานบริษัทต่อจากอัครเดช ผู้เป็นพ่อซึ่งขอวางมือเพื่อพักผ่อนหลังจากกรำงานมาตลอดยี่สิบกว่าปี หลายครั้งที่อัครวินท์เกิดความกังวลว่าคนหนุ่มวัยสามสิบอย่างเขาเหมาะสมกับตำแหน่งใหญ่โตของบริษัทจริงหรือ การบริหารงานธุรกิจอัญมณีที่มียอดการส่งออกอยู่ในระดับแนวหน้าของประเทศเป็นสิ่งใหม่ซึ่งเขายังไม่มั่นใจว่าจะบริหารงานได้ดีเท่ากับผู้เป็นพ่อ แต่อย่างน้อยก็ยังอุ่นใจว่าปริญญาโทด้านการบริหารธุรกิจจากอเมริกาที่อุตสาหะมุ่งมั่นร่ำเรียนอย่างเต็มที่จนสำเร็จน่าจะช่วยให้ทุกอย่างผ่านไปโดยไม่ยากนัก อีกทั้งประสบการณ์สามปีในการทำงานกับบริษัทแนวหน้าของอเมริกาซึ่งชายหนุ่มพยายามฝ่าฟันกับคู่แข่งมากมายจนได้รับเลือกให้เข้าร่วมงาน และที่น่าภาคภูมิใจที่สุดก็คือ เขาเป็นชาวเอเชียเพียงคนเดียวในจำนวนสามคนที่ผ่านการทดสอบในครั้งนี้ สิ่งเหล่านี้คงพอจะเป็นแนวทางนำมาปรับใช้กับงานบริหารกิจการของครอบครัวได้เป็นอย่างดี

อัครวินท์ตัดสินใจเลือกจะไปท่องเที่ยวทางภาคใต้ ปลายทางคือจังหวัดพังงา ในช่วงฤดูร้อนที่อากาศในเมืองกรุงกำลังระอุราวกับเตาอบ ไม่มีที่ไหนเหมาะแก่การพักผ่อนเท่ากับทะเลอีกแล้ว เขามีเหตุผลส่วนตัวที่ชอบทะเล โดยเฉพาะทางฝั่งตะวันตกของไทยซึ่งมีชื่อเสียงติดอันดับด้านความสวยงาม หาดทรายขาวบริสุทธิ์ ความเป็นธรรมชาติสมบูรณ์ของปะการังไม่ด้อยไปกว่าทะเลแห่งใดในโลก เขาชอบความสงบเงียบเป็นส่วนตัวแฝงด้วยความงดงามของธรรมชาติแสนบริสุทธิ์ ซึ่งทะเลมีให้จนครบถ้วน ถึงกับเคยคิดเล่นๆ ว่าเมื่อไหร่ได้เจอหญิงสาวถูกใจที่พร้อมจะร่วมชีวิต จะขอเลือกจัดงานแต่งงานในบรรยากาศยามค่ำคืนริมชายหาดกลางแสงจันทร์แสนโรแมนติก ชายหนุ่มคิดวางแผนอย่างเพลิดเพลินว่าจะตื่นแต่เช้ามืดเพื่อไปวิ่งออกกำลังกายสุดอากาศสดชื่น นั่งบนพื้นทรายเฝ้ามองแสงทองแรกเริ่มขอบฟ้า และเฝ้ารอช่วงเวลาโปรดปรานเพื่อจะได้ดำน้ำ ได้สัมผัสชีวิตใต้ทะเลอันงดงามและแสนมหัศจรรย์อย่างใกล้ชิด

แต่เหตุผลสำคัญที่สุดของการเดินทางครั้งนี้คือการได้ไปเยี่ยมแม่เฒ่าหรือ

วันชนะ เพื่อนรักร่วมมหาวิทยาลัยซึ่งคบหากันมายาวนาน ภาพของเด็กหนุ่มจากพังงา รูปร่างผอมสูงแก้ง้างทำให้อัครวินท์ยิ้มกับตัวเอง

ไบหน้าคมเข้มกับจมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหนารับกับผมหยิกทั้งศีรษะ สีผิวคล้ำแบบชาวใต้ทั่วไปคือลักษณะเด่นของวันชนะที่สะดุดตาเขาตั้งแต่แรกเห็น สำเนียงพูดภาษากลางแปร่งอย่างที่เขาเรียกกันในภาษาใต้ว่า ‘ทองแดง’ สร้างรอยยิ้มให้กับทุกคนเมื่อได้ยิน แต่ในความคิดของไอ้ณะกลับเป็นปมด้อยอันใหญ่หลวงที่ทำให้มันคิดน้อยใจอยู่เสมอ เขาได้แต่ปล่อยให้มันคิดในมุมบวกกว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีใครและไม่มีใครเหมือน ลอกเลียนแบบกันก็ไม่ได้ และน้อยคนจะทำได้อย่างมัน

‘ไอ้ณะ เอ็งลองคิดดู มีใครเขาทำได้อย่างเอ็งบ้าง พูดได้ตั้งสองภาษา เท่าจะตาย ชำยยังพูดได้แค่ภาษาเดียวเอง แล้วหน้าตาอย่างเอ็ง ไปเดินมั่วๆ แถวบราซิลไม่มีใครรู้เลยนะเว้ย’

เจอหยอดเข้าไปแบบนี้ ไอ้ณะยิ้มหน้าบานได้ทุกที อัครวินท์เคยตั้งข้อสังเกตว่า เจ้าโครงไบหน้าของชาวไทยภาคใต้มีส่วนคล้ายคลึงกับผู้คนแถบอเมริกาใต้มาก ไม่ว่าจะเป็นสีผิว รูปร่างคมเข้มคล้ายแขก ซึ่งไอ้ณะเองก็เคยถูกเพื่อนในกลุ่มล้ออยู่บ่อยๆ ว่าเป็นลูกครึ่งบราซิลบ้าง ลูกครึ่งเม็กซิกันบ้าง ซึ่งมันก็ไม่เคยถือโกรธ กลับร่วมผสมโรงอย่างสนุกสนาน อันที่จริงเขากับไอ้ณะไม่ได้รู้จักกันมาก่อน เพราะเรียนกันคนละคณะ ดึกก็อยู่ห่างกันคนละมุมต้องปั่นจักรยานพอได้เหงื่อถึงจะไปหากันได้ แต่ก็เหมือนชะตาฟ้าขีดไว้ให้เขากับมันต้องได้มาเจอกันเพราะความรักในกีฬาฟุตบอลเหมือนกัน วันคิดตัวนักกีฬาของมหาวิทยาลัยคือวันที่เขาได้พบหน้าเพื่อนรักคนนี้ ไอ้ณะมองหน้าเขาแล้วยิ้มให้ เจอตรงไหนก็ยิ้มส่ง เข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำเพื่อเตรียมทดสอบมันก็ยิ้มอีก ในตอนนั้น เขาชักหัวันว่าไอ้ณะมันจะเป็นพวกชอบไม้ป่าเดียวกัน จนได้มาเป็นเพื่อนสนิทกันมันถึงเฉลยให้ฟัง

‘ไม่รู้สิวะเพื่อน ข้าเห็นหน้าเอ็งครั้งแรก ใจมันบอกเลยว่าเอ็งเป็นคนดี ถ้าเป็นเพื่อนก็จะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด มันเหมือนมีรังสีซารา่าออกมาจากตัวเอ็งวิ้งๆ เลย’

เขาไม่รู้ว่าไอ้ณะมันพูดจริงหรือเปล่าเรื่องรังสีอูว่าที่มันเรียกผิดๆ ถูกๆ แต่เขาก็มองเห็นความใสซื่อผ่านตากลมโตของมันได้ ยิ่งเมื่อได้รับคัดเลือก ได้ร่วมซ้อมและลงทีมฟุตบอลทำให้มีโอกาสรู้จักคบหากัน หลายครั้งเมื่อเผชิญกับความสมหวังในชัยชนะ หรือผิดหวังยามพ่ายแพ้ เขากับไอ้ณะก็ไม่เคยทิ้งกัน วันเวลาผ่านไปเขาเริ่มเรียนรู้ว่าในหัวใจของเพื่อนคนนี้มีแต่ความจริงใจ อยู่เต็มเปี่ยม ไอ้ณะมีนิสัยอยู่อย่างหนึ่งที่หลายคนไม่ค่อยจะชอบ คือมันเป็นคนพูดตรงแบบปากกับใจเหมือนกันทุกอย่าง ไม่เสแสร้ง ชอบก็ชอบ ไม่ชอบก็ไม่เข้าใกล้ ไม่มองหน้า เขาสนิทกับไอ้ณะอย่างรวดเร็วเพราะนิสัยคล้ายคลึงกัน จะไม่เหมือนกันก็ตรงที่ไอ้ณะเป็นคนคิดอะไรในใจก็จะพูดออกมาอย่างนั้น จนทำให้คนฟังถึงกับหงายหลังเสียหลายครั้ง

ไอ้ณะจะแฉะมาหาเขาสองเวลาคือเวลาเที่ยงเพื่อไปกินข้าวด้วยกันและหลังเลิกเรียน อัครวิทย์ขับรถส่วนตัวมาเรียน วันไหนเมื่อเลิกเรียนพร้อมกัน เขาจะพาไอ้ณะติดรถไปด้วยและปล่อยให้มันลงป้ายรถเมล์หน้ามหาวิทยาลัย แต่พอเข้าช่วงปีสาม ไอ้ณะก็ดูแปลกไปจนหลายคนสังเกตเห็น จากไอ้ณะหนุ่มได้ พุดจาเสียงดังขวานผ่าซาก ทำทางห้าวเป็นนักเลง แต่งตัวก็แสนเซ็กซี่ กลับกลายเป็นคุณวันชนะที่พุดจาสุภาพนุ่มนวล แต่งตัวสะอาดเรียบร้อยผิดไปจากเดิม ผมซึ่งเคยหยิกหย้อยเป็นรังนกก็หวีจนเรียบแปล้ ไอ้ณะเพิ่มเวลาแฉะเวียนมาที่คณะของเขาบ่อยขึ้น อัครวิทย์เองก็งัดกับพฤติกรรมของเพื่อนรัก แต่ก็พอจะคาดเดาได้ว่าแรงบันดาลใจสำคัญซึ่งทำให้ไอ้ณะเปลี่ยนแปลงตัวเองครั้งยิ่งใหญ่ น่าจะมาจากเรื่องผู้หญิง เพียงไม่รู้เท่านั้นว่าไอ้ณะมันชอบพอใคร จนเขาสืบทราบมาจากรุ่นน้องในคณะว่า ผู้หญิงที่ไอ้ณะมาเฝ้ามองได้ทุกวัน คือ ดารณี รุ่นน้องปีหนึ่งในคณะเดียวกันกับเขา

‘ไอ้ณะ! เอ็งคิดดีแล้วหรือวะ น้องดากะเอ็งนะ ต่างกันคนละโยชน์เลยนะเว้ยเพื่อน’ อัครวิทย์ตัดสินใจพูดตรงๆ กับไอ้ณะ หน้ามันแดงจนเขาอดสงสารไม่ได้

‘ข้ารู้...น้องดาเขาสวย เป็นถึงดาวคณะ’ มันตอบเสียงแหบเหมือนคนใกล้จะร้องไห้ แต่เปล่าหรอก ‘แล้วไงวะ ข้าไม่มีสิทธิ์จะจีบเขาหรอก ลง

สนามแล้วก็ต้องลองแข่งกันสักตั้ง แพ้ชนะค่อยว่ากันทีหลัง ไม่แน่นอนเว้ย เขาอาจจะชอบหน้าตาแปลกๆ แบบขำบ้างก็ได้'

นั่นยังไม่เท่าไร รุ่นน้องสายสืบรายงานมาอีกว่า ชายหนุ่มที่ตำรณีแอบปลื้มอยู่กลับกลายเป็นอัศวินที่เสียเอง นั่นยิ่งทำให้เขาหนักใจยิ่งขึ้นไปอีก แต่ไอ้ณะก็ไม่เคยหมดความพยายาม คู่แข่งจะเป็นใครบ้าง หล่อหรือรวยกว่า มันแคไหน มันไม่สน มันเดินหน้าเวียนมาเฝ้าตำรณีอยู่ห่างๆ เสมอ แถมยังซื้อของแอบฝากผ่านเขามาให้เป็นประจำ เขาเห็นใจในความทุ่มเทออย่างจริงจัง และเห็นว่ามันชอบรุ่นน้องคนนี่จริงๆ จึงพยายามช่วยเหลือเพื่อนทุกวิถีทาง จนเมื่อถึงเวลาไปออกค่ายอาสาที่ลำปาง ไอ้ณะลงสมัครทันทีที่รู้ว่าคนซึ่งมันแอบรักร่วมเดินทางไปในครั้งนี้ด้วย

อัศวินที่ไปในฐานะประธาน เขาจึงจัดกลุ่มให้ทั้งสองได้อยู่ด้วยกัน เพื่อให้ไอ้ณะได้มีโอกาสใกล้ชิดกับตำรณี จะเป็นด้วยบรรยากาศโรแมนติกของภาคเหนือเป็นใจหรืออาจจะด้วยตำรณีเองก็คงเห็นความมั่งคั่งในหัวใจของไอ้ณะ หลังกลับจากค่ายอาสา ทั้งคู่จึงเริ่มสานสัมพันธ์งัดงามต่อกัน ไอ้ณะเองถ้าไม่นับเรื่องของสีผิว หน้าตาก็คมเข้มหล่อเหลาเอาการอยู่ไม่น้อย เรื่องของนิสัยใจคอและจิตใจของมันไม่ต้องพูดถึง ได้คะแนนไปเต็มร้อยตั้งแต่ยังไม่ลงสนามแข่ง

'ไอ้วินเพื่อนรัก ขำซึ่งน้ำใจเอ็งสุดๆ เลยวะ' ไอ้ณะพูดจากใจจริง หน้าตาเครื่องขริมเป็นงานเป็นการ 'เข้าสัญญาอย่างลูกผู้ชาย ข้าจะขอเป็นเพื่อนรักกะเอ็งไปจนวันตายเลย...'

'เฮ้ย! ตงตายอะไรวะ' อัศวินที่โวยวาย 'เอาแคเป็นเพื่อนรักกันไปตลอดก็พอ ถ้าเป็นผีแล้วก็ไปที่ชอบของเอ็งเถอะ ไม่ต้องกลับมาหาข้าหรือ'

'เออๆ เขาเป็นนว่าข้าจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเอ็งละกัน เราสองคนจะไม่มัววันทอดทิ้งกันนะเว้ย ไม่ว่าจะสุขหรือทุกข์ สัญญา'

'เข้าสัญญา' อัศวินที่รับคำหนักแน่นพลงยกมือขึ้นประกบเข้ากับมือของเพื่อนรักที่กางรอตรงหน้า สองมือจับกระชับกันเหนียวแน่นดูความสัมพันธ์ยืนยาวมาจวบจนทุกวันนี้

เป็นเวลานานเกือบหกปีที่เขากับไอ้ณะไม่ได้พบกันอีกเลยหลังจบการศึกษาและแยกย้ายกันไป เขาเลือกไปศึกษาต่ออย่างต่างประเทศ ส่วนไอ้ณะกลับลงใต้ไปทำกิจการสวนยาง และบริษัทรับซื้อและส่งยางพาราที่บ้านเกิด ซึ่งเป็นกิจการสืบทอดกันมาตั้งแต่รุ่นปู่รุ่นย่า แต่เขากับไอ้ณะก็ยังติดต่อกันมาโดยตลอด งานแต่งงานของมั่นกับดารณี เขาก็ไม่มีโอกาสมาร่วมงานเพราะติดเรื่องการเรียน ได้แต่ส่งของขวัญพร้อมคำอวยพรมาให้ ล่าสุดมั่นส่งข่าวมาบอกว่าไปลงทุนสร้างรีสอร์ตริมทะเลนอกตัวเมืองพังงา กิจการไปได้ดีเกินคาด ‘อมนิตาปารีสอร์ต’ เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง ติดอันดับในเรื่องของบรรยากาศธรรมชาติและความสะดวกสบายด้านการตกแต่งสถานที่ จนได้รับการสัมภาษณ์และถ่ายภาพลงนิตยสารท่องเที่ยวระดับแนวหน้าของประเทศหลายฉบับ พอเขาส่งข่าวว่าจะไปเยี่ยมที่พังงา มั่นดีใจจนเร่งให้เขาไปก่อนกำหนดเสียด้วยซ้ำ โทร. มาพูดคุยพร้อมกับชักชวนได้เกือบทุกวัน อัศวินท์คิดเพลินจนเกือบจะมองไม่เห็นป้าย ‘อมนิตาปารีสอร์ต’ ที่แขวนห้อยบนชั้นมุมประตู ก่อสร้างด้วยอิฐแดงก้อนใหญ่เป็นรูปโค้ง ชายหนุ่มหักพวงมาลัยเลียวซ้ายพารถแล่นไปบนถนนกว้างปูด้วยกระเบื้องสีแดงเนื้อหยาบ มุ่งสู่อาคารชั้นเดียวหลังใหญ่ก่อสร้างด้วยไม้ทั้งหลังออกแบบให้มีกลิ่นอายแบบบาหลี่ รอบบ้านทั้งสองข้างปลูกไม้นานาพันธุ์สูงต่ำสลับกันไปมองดูร่มรื่นเขียวขจี วันชนะยืนยิ้มแต่อยู่หน้าบันไดโอบภรรยาคนสวยแนบข้าง อัศวินท์จอดรถแล้วดับเครื่อง เจ้าของบ้านยิ้มกว้างพลางเดินตรงรี่เข้ามา

“ไอ้วินเพื่อนรัก” วันชนะเดินเข้ามาสวมกอดพลาตตไปไหล่อัศวินท์ “ไม่ได้เห็นกันตั้งหลายปี ข้าคิดถึงเอ็งจริงๆ วะ”

“ข้าก็เหมือนกัน” อัศวินท์ตบหลังเพื่อนรักเบาๆ ก่อนหันตัววันชนะออกห่าง กวาดสายตาไปทั่ว

“เฮ้ย! ไม่เจอตังนาน หล่อผิดหูผิดตาเลยวะ” ผู้ถูกชมยิ้มจนเห็นฟันขาว วันชนะที่เคยผอมแห้งในอดีตกลายเป็นชายหนุ่มรูปร่างท้วมขึ้นเล็กน้อยท่าทางภูมิฐาน ผิวคล้ำดูกระจ่างใสกว่าเดิม เรียวนวดตักเหนื่อริมฝีปากเสริมให้เขาดูสุขุมและน่าเกรงขามยิ่งขึ้น

“สวีตตี้คะ พี่วิน” เสียงหวานใสเอื่อยทักมาจากด้านหลัง ดารณีกระพุ่มมือไหว้ ไบหน้าสวยระบายด้วยรอยยิ้มหวาน

“อ้าว สวีตตี้ครับน้องดา ไม่เจอกันตั้งนาน ยังสวยเหมือนเดิมเลยนะครับ” อัศวินหันไปรับไหว้พร้อมเอ่ยชมอย่างจริงใจ ดารณีดูไม่เปลี่ยนไปจากเดิมเลย มีเพียงรูปร่างซึ่งอวบอ้วนขึ้นกับทรงผมตัดสั้นแค่ไหล่ม้วนปลายเป็นลอนเล็กๆ ดูแปลกไปจากผมยาวรวบหางม้าเมื่อครั้งยังเป็นนักศึกษา หญิงสาวทรุดตัวลงนั่งโอบร่างกลมของเด็กหญิงตัวน้อยที่ยืนแอบอยู่ข้างหลัง พร้อมกล่าวเสียงอ่อนโยน

“สวีตตี้ลู่วินก่อนนะคะ” ดารณีรวบมือเล็กเหมือนมือตุ๊กตาเข้าหากัน ตาโตกลมแป๋วเหลือบขึ้นมองอัศวินหนึ่ง ชายหนุ่มเดินเข้ามาจับแก้มกลมป่องก่อนจะโค้งตัวลงอุ้มร่างเล็กกลมขึ้นไว้ในวงแขน

“ชื่อวัลลดาคะ พี่นะเขาเรียกชื่อเล่นว่าหนูนา” ดารณีแจจเสียงใส

“ถอดพิมพ์หน้ามาจากพ่อเป๊ะเลย โชคดีที่ได้ผิวแม่มา” อัศวินทักพูดหยอก มองหน้าไร้เดียงสาซึ่งกำลังจ้องเขานิ่งอยู่ ไบหน้ากลมนั้นขาวผ่องนวลเนียน ตากลมดำขลับล้อมด้วยขนตาดกหนา ผมหยักศกเป็นลอนสีอ่อนทุกอย่างรวมกันแล้วมองดูเหมือนตุ๊กตากระเบียงแสนประาะบางน่าทะนุถนอมจนเขาอดไม่ได้ที่จะหอมแก้มอ้อมกลมนั้นพอดีใหญ่ วันชนะเดินไปโอบภรรยาเข้ามาไว้ในวงแขน หันไปมองด้วยสายตาวหวานเชื่อม

“ก็จริงอย่างไ้วินมันว่า น้องดาที่สวยไม่มีสร้างเลย ยิ่งแก่ก็ยิ่งสวย” วันชนะหยอดคำหวานใสภรรยา แต่ไม่วายโดนฟาดเพ็ชระเข้าที่แขนจนได้

“จะบ้าเหอ ใครแก่ เชิญพี่แก่ไปคนเดียวเถอะ” ดารณีเสียงเง่างอดแถมค้อนวงเล็กๆ ให้อีกหนึ่งวง ก่อนจะหันมายิ้มหวานให้กับอัศวินพร้อมกล่าวเสียงสดใส

“พอรู้ว่าพี่วินจะมา พี่นะเขาตื่นตื่นมาก เตรียมจัดบ้านไว้เป็นพิเศษเลย รับรองว่าต้องถูกใจแน่ๆ ค่ะ”

“พี่เชื่อมือไ้อ้นะ ระดับอมันตาปรี๊ ต้องสูดยอดอยู่แล้ว” อัศวินที่ยิ้มพลางยกนิ้วโป้งให้เพื่อนรัก เขาค่อยๆ หย่อนร่างเด็กหญิงให้ยืนบนพื้น ร่างเล็ก

กลมป้อมวิ่งไปกอดขาธารณีไว้แน่น

“ข้าจัดบ้านไม้หลังใหญ่อยู่สุดปลายหาดเอาไว้ให้เอ็งจะได้เป็นส่วนตัวไปชมให้เห็นกับตาเลยดีกว่า เอ็งจะได้พักผ่อนด้วย ข้ารู้ว่าเอ็งเดินทางมาเหนื่อย” วันชนะโอบไหล่อัศวินทีก่อนจะหันไปโบกมือให้พนักงานซึ่งยืนคอยอยู่ห่างๆ ตรงเข้ามายกกระเป๋าใส่รถเข็นแล้วถอยออกไปยืนคอยนั่งอยู่

“เดี๋ยวข้าจะให้พนักงานไปส่งเอ็งที่ห้อง ต้องขอโทษจริงๆ ะเพื่อนที่ไม่ได้ไปด้วย พอดีข้าต้องไปต้อนรับแขกวิโอพีจากออสเตรเลียที่กำลังจะเข้าเช็คอิน ข้าจะไปรับเอ็งตอนทุ่มหนึ่งนะ คินนี่จะได้คุยกันยันเช้าให้หน้าใจเลย”

* * *

บ้านพักที่วันชนะจัดไว้รับรองเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวแต่เล่นระดับ คือห้องนอนยกพื้นสูง เตี้ยๆ ไม้ตั้งอยู่กลางห้องมีมุ้งสีขาวสะอาดโรยตัวจากเพดานลงมาคลุมเตียงทั้งหลัง ผืนผ้าด้านซ้ายเป็นกระจกใสมองผ่านออกไปเห็นสวนสีเขียวดูร่มรื่น ด้านขวาแบ่งครึ่งเป็นกระจกใส อีกครึ่งคือประตูเปิดสู่ห้องน้ำที่ลดระดับลง พื้นและผนังปูด้วยกระเบื้องเนื้อหยาบสีน้ำตาลอมเขียว ด้านบนเปิดโล่งรับอากาศ มองเห็นยอดไม้ที่โค้งลงมาปิดกันเป็นบังตาไว้ ชั้นล่างเป็นห้องโถงกว้างขวาง พรั่งพร้อมด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน หน้าต่างบานใหญ่กระจกใสเปิดให้ลมพัดเย็นสบาย ประตูหน้าคือไม้แกะสลักลวดลายงดงามทั้งบาน เปิดออกสู่ระเบียงกว้างมองเห็นทะเลอยู่เบื้องหน้า ข้าวของเครื่องใช้และเฟอร์นิเจอร์รวมถึงตัวบ้านตกแต่งอย่างหรูหราสวยงามด้วยสไตล์บาหลีสผสมผสานแบบสมัยใหม่ได้อย่างกลมกลืน

อัศวินทีโทรศัพท์บอกผู้เป็นแม่เสร็จสรรพแล้วรีบจัดการธุระส่วนตัวอย่างรวดเร็วเพื่อจะได้ใช้เวลาที่เหลือพักผ่อนก่อนถึงเวลานัด เขาเลือกสวมกางเกงขายาวและเสื้อผ้าฝ้ายเนื้อเบาแขนสั้นสีขาวเดินออกมาയി้รับลมยังระเบียงกว้างด้านหน้าซึ่งปูด้วยไม้ขัดมันเป็นแผ่นเรียงกันไป สองมือเท้าราวระเบียง ทอดสายตามองออกไปยังเบื้องหน้า ตะวันดวงกลมกำลังกระซิบบอกลาห้องทะเลอยู่ตรงขอบฟ้า แสงสีทองอมส้มระบายเป็นแนวอยู่ตรงเส้นขอบซึ่งผืนฟ้าจรดกับผิวน้ำ แสงสีอำพันสะท้อนขึ้นไปจับเคลือบเป็นเส้นทอง

ชลีบริมก้อนเมฆขาวฟ่อง อัครวินที่รู้สึกผ่อนคลายและสุขใจเหมือนได้กลับมาบ้านที่จากไปเสียเนิ่นนาน ยืนเพลินอยู่ตรงนั้นจนความมืดเริ่มโรยมาดำเข้าครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ก็มองนาฬิกาข้อมือ เหลืออีกชั่วโมงกว่าจะถึงเวลานัด เขาจึงตัดสินใจออกไปเดินเล่นที่ชายหาด แสงไฟจากโคมบนเสาเรียงรายตามทางเดินสว่างพอจะสาดไปถึงบริเวณหาดทรายด้านล่าง

ชายหนุ่มถอดรองเท้าไว้ แล้วย่ำเท้าเปล่าลงสัมผัสเม็ดทรายเนื้อละเอียดไปบนหาดสีขาวโพลน ปล่อยอารมณ์ล่องลอยไปกับเสียงคลื่นซัดซ่าและลมบกเย็นระรื่นที่พัดออกจากฝั่ง เพลิดเพลินกับการเดินเท้าเปล่าสัมผัสความเย็นจากริ้วคลื่นจนพาตัวเองเลยพ้นบริเวณเรือนพักมาจนไกลลิบ เขาได้สติและเพิ่งสังเกตเห็นว่ารอบบริเวณมืดสลัวจนมองเห็นทุกอย่างได้เพียงรางๆ เพราะแสงจากโคมไฟส่องมาไม่ถึง

ตัดสินใจว่าควรจะไปเตรียมตัวและรอวันชนะอยู่ที่เรือนพักเสียที ขณะกำลังจะหมุนตัวเพื่อเดินย้อนไปในทางเดิม สายตาซึ่งเริ่มชินกับความมืดมองเห็นสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ในผืนน้ำสีดำ เขาไม่ใช่คนขวัญอ่อน แต่กลับรู้สึกเย็นวาบตรงสันหลังแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

๒

บางสิ่งที่เห็นนั้น ครั้งแรกเขาคิดว่ามันคือโชดหิน แต่เมื่อเขมันมองอย่างถ้วนถี่แล้วจึงพบว่าสิ่งนั้นมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ เป็นเงาดำมืดจนแทบกลืนไปกับความสลัวและกำลังเคลื่อนไหว

อัศวินที่ชนลุกเกรียวขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นว่าเงาดำทะมึนนั้นกำลังเคลื่อนตรงมายังที่เขายืนอยู่ช้าๆ ร่างปริศนานั้นคือใคร อาจจะเป็นคนงานในรีสอร์ต หรือว่าจะเป็นชาวประมงแถวนั้น ชายหนุ่มก้าวถอยหลัง สัญชาตญาณบอกว่าจะไม่ควรจะยืนอยู่ตรงนั้นอีกต่อไป จึงตัดสินใจหันหลังแล้วรีบเร่งฝีเท้าจนเกือบเป็นวิ่งไปตามทางเดิม แต่การเหยียบลงบนพื้นทรายในครั้งนี้นักกลับเชื่องช้ากว่าปกติ แ่ววเสียงเรียกไล่ตามหลังมาติดๆ แต่เขาก็ยังออกแรงเร่งฝีเท้าไม่ยอมหยุด แสงไฟจากโคมเบื่องหน้าเสาตสองมาทำให้ใจชื้นขึ้น จนเมื่อก้าวขึ้นมา ยืนหอบหายใจบนทางซึ่งปูด้วยแผ่นหิน จึงหันกลับไปมองด้านหลังอีกครั้งและพบว่าร่างดำมืดนั้นไม่ได้ตามมาอีกแล้ว ชายหนุ่มหันกลับและออกเดินต่อไปให้ถึงเรือนพักโดยเร็วที่สุด

“เฮ้ย!” อัศวินที่ร้องลั่นเมื่อชนโครมเข้ากับร่างของใครคนหนึ่งอย่างแรง จนฝ่ายนั้นล้มหายหลังลงกับพื้นโดยมีร่างของเขาล้มคะมำตามลงไปติดๆ ร่างที่อยู่ข้างใต้ดินขลุกขลักและพยายามผลักอัศวินที่ออก

“ไอ้วิน!” วันชนะร้องเสียงดังเมื่อเห็นหน้าตา อัศวินที่รีบยื่นกายลุกโดยไม่ลืมนยื่นมือมาให้เพื่อนรักจับแล้วดึงร่างขึ้น

“อะไรวะเนี่ย” วันชนะจ้องหน้าอีกฝ่ายด้วยความประหลาดใจ มือปัดเม็ดทรายที่ติดตามเสื้อและกางเกงออก “เอ็งทำท่าเหมือนกำลังวิ่งหนีอะไรมาอย่างนั้นแหละ”

“ข้าเห็น...” เสียงของอัศวินที่ขาดห้วงเพื่อหยุดหอบหายใจ

“เห็น เอ็งเห็นอะไรวะ” วันชนะซัก จ้องหน้าเพื่อนรักด้วยสายตางุนงง

สงสัย

“ข้าเห็นเหมือน...คนอยู่ใน...ทะเล มัน...ตามหลังข้ามา” อัศวินท์เล่า เว้นเป็นพักๆ เพื่อสูดหายใจ อากาศหอบเหนื่อยยังไม่จางหายไป อีกฝ่ายขมวดคิ้ว เกาศีรษะแกรกแล้วเอ่ยเสียงดัง

“คนหรือ ไม่น่าเป็นไปได้นะเว้ย ที่นี่เป็นหาดส่วนตัวของวีรส์ออร์ทข้า ไม่มีคนเข้าออกได้หรอก แล้วเลยจากนี้ไปจนสุดโค้งหาดโน้นก็ใกล้ปากอ่าวเข้าไปแล้ว”

“ช่างมันเถอะ ข้าคงตาฝ้าไปเองวะ” อัศวินท์ตัดบท แต่ไม่วายเหลือบมองไปทางหาดทรายที่ถูกความมืดกลบกลืนจนเห็นรางๆ “ว่าแต่เอ็งเถอะ ใยมมาถึงที่นี่ได้วะ”

“ข้าก็ออกมาตามหาเอ็งสิวะ ไปหาที่บ้านพักก็ไม่เจอ ข้าเลยคิดว่าเอ็งต้องลงมาเดินเล่นที่นั่นแน่ๆ” วันชนะเอ่ยพลางออกเดินไปตามทางซึ่งมุ่งสู่อริเอนพักโดยมีอัศวินท์ก้าวเดินตามมาข้างๆ

“ข้าเพลินไปหน่อย เดินไปเสียไกลเลย” อัศวินท์ตอบลอยๆ เพราะแม้แต่ครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบมา เขามั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เห็น้อยู่ล้าจนมองเห็นภาพผิดเพี้ยน สิ่งนั้นดูคล้ายร่างมนุษย์จริงๆ แถมยังเคลื่อนไหวได้อีกด้วย จะว่ามีตสลัวจนมองได้ไม่ชัดเจน ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะสายตาของเขาไม่ได้สั้นหรือยาวเกินมาตรฐานและในขณะนั้นก็เริ่มปรับกับการมองในที่มืดได้แล้ว ชายหนุ่มสะบัดศีรษะพยายามขจัดเรื่องราวซึ่งยังหาข้อสรุปไม่ได้ ออกจากความคิดไป

* * *

วันชนะพาอัศวินท์นั่งรถอล์ฟไปยังอีกด้านหนึ่งของวีรส์ออร์ท ผ่านแนวสวนซึ่งจัดตกแต่งอย่างเป็นระเบียบสองข้างทาง ใช้เวลาเพียงสิบนาทีก็มาถึงศาลาไม้หลังใหญ่หลังคาสูง ดูโปร่งสบายเพราะเปิดโล่งรอบด้าน ล้อมรอบด้วยพุ่มไม้กษัตริย์กำลังออกดอกสีส้มและสีแดงชูช่อบานไสว แสงสีเหลืองนวลตาจากโคมไฟซึ่งแขวนอยู่รอบเชิงชายเป็นระยะเสริมให้รอบบริเวณดูอบอุ่น ผ่อนคลาย อาหารและเครื่องดื่มจัดเตรียมไว้พร้อมแล้วครบครันบนโต๊ะ อัศว-

วินท์ทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ไม่ตรงข้ามกับเจ้าของบ้าน

“ตามสบายเลยไอ้วิน ข้าโคตรดีใจเลยที่เอ็งมา” วันชนะจัดแจงรินน้ำสีทองจากขวดใส่แก้วทรงสูงจนขึ้นฟองน้ำแล้ววางตรงหน้าอัครวินท์ ก่อนจะรินให้ตัวเอง

“เฮ้อ! เพื่อมิตรภาพที่ยาวนานของเอ็งกับข้า” วันชนะชนแก้วกับเพื่อนรักแล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียวเกือบหมด “นี่เอ็งลองชิมกับแก้มผีมีน้องดาตุ เขาขอมลงครีวทำเองเลยนะเ๊ย” วันชนะวางแก้วที่เพิ่งดื่มลง เเย่พร้อมกับการเลื่อนจานบรรจุอาหารสีสันท่ากินมาตรงหน้าอัครวินท์

“เอ็งกับน้องดาเลยต้องมาวุ่นวายเพราะข้าเลยเเนีย ที่จริงไม่ต้องเสียเวลาจัดอะไรพิเศษให้ข้าเลย” อัครวินท์พูดขณะใช้ส้อมจิ้มอาหารเข้าปาก

“วุ่นวุ่นวายอะไรวะ คิดมากน่าเพื่อน ข้ากับน้องดาดีใจด้วยข้าที่เอ็งมาเยี่ยม” เจ้าของบ้านรินเครื่องดื่มเต็มในแก้วของอัครวินท์และของตนเองจนปริ่มขอบ “แล้วเอ็งตั้งใจจะมาอยู่กับข้านานแค่ไหนวะ ที่ถามไม่ได้จะไล่ นะโวย เมื่อข้าจะได้ช่วยจัดโปรแกรมท่องเที่ยวให้เอ็งไง แกวนี่มีที่เที่ยวสวยๆ เยอะแยะ”

“ขอบใจวะเพื่อน” อัครวินท์ยกแก้วขึ้นดื่ม ความเย็นผ่านลำคอวาบ “ข้าตั้งใจจะมาทวงเอ็งแค่อาทิตย์เดียว แล้วจะไปต่อที่กระบี่” ทันทันที่ได้ยินเพื่อนรักพูดจบวันชนะก็ร้องเสียงดังว่า

“เฮ้ย! กงกวนอะไรกันวะ เอ็งอยากมาเมื่อไหร่มาได้เลย จะอยู่ที่วันที่เดือนหรือกี่ปี สำหรับเอ็ง เรื่องเล็ก ไม่ต้องเกรงใจ”

“เกรงใจสิวะ เอ็งเล่นจัดบ้านให้ข้าเสียใหญ่โต ข้าพักคนเดียวมันเกินความต้องการไปวะ”

“ข้าจะไปรู้อะไร! นึกว่าเอ็งจะคงสาวๆ มาด้วยนะสิ ก็เลยจัดแบบให้เอ็งลองซั่มฮันนี่มูนไปก่อนไงเพื่อน” วันชนะหลิวตา ยิ้มล้อเลียนก่อนจะลดเสียงลงพอให้ได้ยินกันตามลำพัง “เออ...ว่าแต่เมื่อไหร่เอ็งจะพาว่าที่เพื่อนสะใภ้มาโชว์ตัวเสียทีวะ ข้าอยากเห็น หรือว่ามีอยู่แล้ว แต่ไม่บอกข้า”

“ไม่มี มีเมื่อไหร่ข้าบอกเอ็งคนแรกแน่นอน” อัครวินท์กล่าว สบตา

กับวันชนะก่อนจะมองเลยไปยังต้นไม้ที่ออกดอกสะพรั่งข้างศาลา “พูดจริงๆ นะ ช่ายังไม่เจอคนที่ใช่” ปลายเสียงแผ่วเหมือนรำพึงกับตัวเอง

“สเปกสูงไปหรือเปล่าวะเพื่อน อย่างนานไปนะเว้ย เดี่ยวแก่ หมदन้ายา ไปเสียก่อน” วันชนะหยอกตบท้ายด้วยเสียงหัวเราะชอบใจ

“ข้าไม่โชคดีแบบเอ็งนี่หว่า เลือกรูปได้ของดีเลย”

“เฮ้ย ไอ้วิน” วันชนะลากเสียงยาว “เอ็งก็รู้ว่า ชำรักน้องตามาตั้งแต่ ยังอยู่มหาวิทยาลัย กว่าจะได้เป็นแฟนเขา ต้องพิสูจน์อะไรตั้งหลายอย่าง เกือบถอดใจไปก็ตั้งหลายครั้ง ขอขอบคุณเอ็งที่ช่วยให้ฝันเข้าเป็นจริง ขอขอบคุณน้องดาที่เขาเลือกข้า รักข้าคนเดียว”

“แล้วเอ็งรักเขาคนเดียวหรือเปล่าวะเพื่อน ไม่เคยแอบออกนอกทางเลย เหรอ” อัศวินท์ทำเสียงล้อเลียน ยิ้มกริ่มพวงเหลือบมองผู้ถูกถาม

“โธ่! เอ็งก็ถามได้ ผู้ชายมันก็มีบ้างแหละวะ ที่ผ่านมาก็แค่ของขบเคี้ยวกินเล่น จานหลักอยู่ที่บ้าน ยังไงก็ต้องกลับมากิน ชาติไม่ได้” เจ้าของรีสอร์ทได้ตอบด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์พร้อมรอยยิ้มกวน

“เฮ้อ...” อัศวินท์ถอนใจ เอนหลังพิงพนัก “สำหรับข้า คงอีกนาน”

วันชนะมองหน้าเพื่อนรักอย่างเข้าใจ ไบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา ตกแต่งด้วยคิ้วคดหนาเป็นแนว ดวงตาคมเข้มแต่มีประกายแววว่อมันเศร้าเสมอยามที่ชายหนุ่มเหม่อลอยเหมือนเช่นเวลานี้ เขาอยากให้เพื่อนรักได้พบใครสักคนที่ใช่จริงๆ อัศวินท์เป็นชายหนุ่มซึ่งเพียบพร้อมทั้งหน้าตา การศึกษาและฐานะ ผู้หญิงเกือบทุกคนเมื่อได้รู้จักกับเขาจะต้องเกิดความประทับใจอย่างง่ายตาย หลายคนพร้อมจะมอบกายและหัวใจให้ทันที รอเพียงชายหนุ่มเอ่ยปากคำเดียวเท่านั้น วันชนะเชื่อว่าเพื่อนรักไม่ใช่คนช่างเลือกและไม่ใช่ชายหนุ่มเจ้าสำราญที่ใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อย เพื่อนของเขาคนนี้ต้องมั่นใจว่าตัวเองพร้อมทุกอย่างก่อนตัดสินใจเสมอ

“แล้วแม่นี่คือหมั้นของเอ็งล่ะ ยังอยู่หรือเปล่าวะ” เสียงของวันชนะดึงอัศวินท์กลับมา เขาหันมามองหน้าคมเข้มพร้อมเปิดรอยยิ้มบางๆ

“ก็ยังคงอยู่นอยู่ นี่เขาก็จะตามเข้ามาด้วย แต่ข้าบอกไปว่าอยากมา

คนเดียว” น้ำเสียงของอัศวินที่ราบเรียบเหมือนกล่าวถึงบุคคลที่ไม่สำคัญ
“แล้วไม่ชักहुนไปเลยหรือนั้น” วันชนะหัวเราะก๊าก จิ้มกับแก้มใน
จานเข้าปาก

“อะไรของเอ็งวะ ชักहुน” อัศวินที่ตีหน้าง อีกฝ่ายระเบิดเสียงหัวเราะ
ลั่น ขอโทษขอโพยเป็นพัลวัน

“เฮ้ย! โทษที ชำติดภาษาได้มากไปวะ” วันชนะพยายามกลั้น เอ่ยเสียง
กลั้วหัวเราะ “ชักहुนแปลว่างอน แบบที่ผู้หญิงเขาองนกันนะ”

อัศวินที่สายศีระแต่สีหน้ายิ้มละไม วันชนะพูดได้ตรงราวกับตาเห็น
ภาพสาวสวยใบหน้าเฉี่ยวคม แต่งกายหรุนำสมัยผุดขึ้นในหัวนึก นี่นี่ หรือ
พิชญาณี ลูกสาวคนเดียวของนายเดชาชาฎและนางนารีรัตน์ เจ้าของบ่อพลอย
และบริษัทเสี่ยวระโนพลอยใหญ่ที่สุดในจันทบุรี นายเดชาชาฎติดต่อด้านธุรกิจ
กับคุณพ่อของเขามายาวนาน สนิทชิดเชื้อถึงขั้นนับญาติเป็นพี่น้องกันเลยทีเดียว
เขากับพิชญาณีจึงเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เล็ก ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเห็นดีเห็น
งามจนหมั้นหมายเขาและหล่อนไว้ให้กันและกันด้วยวาจา จะว่าไปความสวย
ของพิชญาณีก็ไม่ได้ด้อยกว่าผู้หญิงคนไหนที่เขาเคยรู้จัก แต่อัศวินที่เชื่อว่าผู้ชาย
ทุกคนไม่ได้เลือกผู้หญิงซึ่งจะมาร่วมชีวิตด้วยเหตุผลนี้เพียงข้อเดียว ภรรยาผู้
จะมายืนเคียงข้างสามีและเป็นแม่ที่ดีของลูกยังต้องประกอบด้วยคุณสมบัติอีก
มากมาย เขาไม่ยากด่วนตัดสินใจ เพราะถ้าปลายทางของคำตอบคือคำว่า
‘ไม่’ มันจะกลายเป็นบาดแผลในใจของคนสองคนซึ่งยากจะเยียวยา

มองในอีกมุมหนึ่ง พิชญาณีก็เป็นผู้หญิงน่าสนใจไม่น้อย ความเป็น
คนรุ่นใหม่ซึ่งพร้อมในความเก่ง ปรารถนาเปรี้ยวคล่องแคล่วในการเข้าสังคม หล่อน
ก็ดูเหมาะสมกับตำแหน่งภรรยาประธานบริษัทเช่นเขา คงสามารถช่วยเหลือ
ติดต่อประสานงานด้านธุรกิจทั้งในและนอกประเทศได้อย่างมากทีเดียว แต่
พิชญาณีก็ยังไม่ใช่คำตอบสุดท้าย เขาอยากใช้เวลาเพื่อค้นหาใครสักคนซึ่งจะ
มาเติมช่องว่างในหัวใจให้เต็มอิม ผู้หญิงซึ่งจะทำให้เขารู้สึกภาคภูมิใจในหน้าที่
ของลูกผู้ชาย เขาอยากปกป้องทะนุถนอมใครคนนั้นที่อ่อนหวานบอบบางควร
ค่ากับการใช้ชีวิตร่วมเส้นทางเดียวกันตลอดไป

ถ้าจะมีใครสักคนเปิดเข้าไปดูในใจเขาตอนนี้ คงพบแต่ความว่างเปล่า ไม่มีเงาของพิชญาณีหรือผู้หญิงคนใดในนั้นเลย

“ตกลงเอ็งจะเอาอย่างไรล่ะ ปล่อยให้เขาออ้อย่างนี้ต่อไปอะ เอ็งอย่าลืม ผู้หญิงแก่เร็วกว่าผู้ชายนะเว้ย” วันชนะเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นอีกฝ่ายนิ่งเงียบไป

“ข้ายังตอบไม่ได้วะ ถ้าเจอคนที่ใช่จริงๆ ใจข้ามันจะบอกเองแหละ” อัครวินท์สรูป เหี้ยดขาผ่อนคลาย

“ไม่แน่นะเว้ยไอ้วิน มาเที่ยวคราวนี้ เอ็งอาจจะได้เมียไปฝากแม่ก็ได้” วันชนะสัพยอก หัวเราะลงลูกคอกอย่างสนุกสนาน

“ให้ข้าหาให้หมดละ สาวได้สวยๆ มีเยอะเยอะ แถมรักใคร่รักจริงอีกต่างหากนา” วันชนะชะงักเข้ามาใกล้ สีหน้าซึ่งขังขณะพูด “หรือว่า...คินนี่อยากได้ใครสักคนมาอยู่เป็นเพื่อนแก้เหงา ข้าจัดให้ได้นะเว้ย”

“ใจเย็นก่อนเพื่อน ข้าไม่ได้รับขนาดนั้น” อัครวินท์หัวเราะขันในท่าทีของเพื่อนรักพลงบอกมือห้าม “คินนี่ข้าเปลี้ย ขับรถมาหลายชั่วโมง อยากพักผ่อนวะ”

“เออ! หล่อขึ้นเทพอย่างเอ็ง จะหาเมื่อไหร่ก็ได้ ข้าเชื่อ” วันชนะประซดยิ้มๆ ยกแก้วขึ้นชูตรงหน้าก่อนจะยื่นมาชนกับแก้วของอัครวินท์ “เอ้า! เพื่อเจ้าสาวในอนาคตของเอ็ง หมดแก้วนะเว้ยเพื่อน”

อัครวินท์ยกขึ้นยกแก้วของตนขึ้นชนกับอีกฝ่ายแล้วกระดกขึ้นดื่มรวดเดียวจนเกลี้ยง จากนั้นจึงเอนกายลงในท่าสบายเช่นเดิม

“ข้าอยากหาอะไรทำระหว่างพักกะเอ็งที่นี่ เล่นน้ำก็คงเล่นได้ไม่กี่ครั้ง ดำน้าครึ่งสองครึ่งก็เบื่อแล้ว เอ็งมีอะไรแปลกๆ ใหม่ๆ ให้ข้าทำบ้างไหมวะ” อัครวินท์เปลี่ยนเรื่อง ยกสองมือประสานแล้วสอดรองไว้ตรงท้ายทอย

“แปลกๆ ใหม่ๆ...” วันชนะทวนคำพูด มองชายหนุ่มตรงหน้าหนึ่งอย่างใช้ความคิด เพียงครู่เดียวก็ยิ้มออกแล้วเอ่ยเสียงดังตามความเคยชิน

“เออ! ลองไปตกปลาหมึกไหมล่ะ เอ็งอาจจะชอบก็ได้ คินพรงนี้เขาจะออกไปเดี๋ยวนี้กัน เดี่ยวข้าจะได้ฝากเอ็งไปด้วย”

“น่าส่นวะ” อัครวินท์ยิ้ม เห็นชอบในข้อเสนองของวันชนะ “ดีเหมือนกัน
เข้ายังไม่เคยออกทะเลตอนกลางคืนเลย คงสนุกดี”

* * *

วันชนะติดต่อเรือของชาวบ้านในแถบนั้นได้อย่างง่ายดาย ความเป็น
คนกว้างขวางมีน้ำใจ เป็นที่เคารพยำเกรงจากผู้คนในฐานะเจ้าของรีสอร์ทใหญ่
และให้ความช่วยเหลือเจ้าจุนชาวบ้านเสมอเมื่อมีโอกาสหรือได้รับการร้องขอ
ชายเจ้าของเรือจึงรับปากด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง วันชนะให้บ่าว คนงานหนุ่ม
ของเขาเป็นผู้ติดตามไปกับอัครวินท์เพื่อดูแลอำนวยความสะดวกให้กับเพื่อน
รัก

เรือประมงขนาดกลางแล่นออกจากฝั่งเมื่อตอนหัวค่ำ ท้องฟ้ามืดสนิท
เพราะเป็นคืนแรมสิบห้าค่ำซึ่งชาวเรือถือว่าเหมาะกับการออกมาไต่หมึกเป็น
อย่างยิ่ง อัครวินท์หลบมายืนอยู่ตรงบริเวณหัวเรือเพื่อเลี่ยงเสียงเครื่องยนต์ที่
ดังกระหึ่มตรงท้ายลำ ชายหนุ่มปล่อยให้ลมเย็นพัดปะทะหน้าและผิวกาย
จับเบียร์ในกระป๋องพรางแขนมองเกล็ดเพชรที่เกลื่อนกระจายบนผืนฟ้าสีดำสนิท
กำลังกะพริบแสงอวดกันวิบวับอย่างเปลิดเปลิบ ความร้อนจากแอลกอฮอล์
ซึ่งแล่นซ่านอยู่ในกายทำให้คลายความหนาวเย็นลงได้บ้าง เรือแล่นผ่านแนว
โขดหินดำเป็นเงามืดสูงต่ำอยู่ริมฝั่งเข้าสู่ท้องน้ำกว้างใหญ่ ลูกคลื่นพุ่งเข้าปะทะ
โยกลำเรือขึ้นลงเป็นระยะ ไม่นานนักเรือก็แล่นห่างออกมาจนมองเห็นแสงไฟ
บนฝั่งเป็นจุดเล็กๆ อยู่ไกลลิบ บ่าวเดินมาจากท้ายเรือตามออกมาสมทบ เด็ก
หนุ่มบอกกับเขาว่าเรือต้องแล่นจนถึงกลางทะเลลึกจึงจะหยุดเพื่อตกปลาหมึก
ที่นั่น อัครวินท์หยิบกระป๋องเครื่องดื่มออกมายื่นส่งให้บ่าวซึ่งหย่อนกายลงนั่ง
ตรงกราบเรือ เด็กหนุ่มยกมือไหว้อย่างนอบน้อมก่อนรับกระป๋องมาเปิดฝา
แล้วยกขึ้นจิบเข้าไปอีกใหญ่ เครื่องดื่มที่เตรียมมาแช่อยู่ในกล่องโฟมมาก
เพียงพอจะแจกจ่ายให้ผู้ร่วมเดินทางอีกสามคนคือ บ่าว เจ้าของเรือประมง
และลูกชายวัยยี่สิบต้นๆ

“นายหิวไหมครับ นายหวั่นะเตรียมข้าวมาให้ด้วย ถ้านายหิวบอกผม
ได้เลย” บาวยิ้มกว้างเห็นฟันขาวตัดกับผิวสีน้ำตาลแดงเป็นมัน ตาคมเงื่อ

แวนไอชื่อเป็นประกายระยิบ

“ยังดีกว่า อีกสักเดี๋ยวล่ะดีกว่ากัน” อัครวินท์กล่าวพลางยกกระป๋องเบียร์ขึ้นจิบ เขาลดกระป๋องเครื่องดื่มในมือลงแล้วเอ่ยถาม “เออ...บ่าว ไตหมึกมันเหมือนกับตกปลาหมึกหรือเปล่า”

บ่าวเป็นคนยิ้มแย้มช่างคุย เด็กหนุ่มอธิบายเสียงดังรัวเร็วสำเนียงทองแดงแบบชาวใต้

“มันคืออย่างเดียวกันแหละครับนาย คนเรือสมัยก่อน เวลาจะออกมาตกหมึก เขาใช้แสงตะเกียงล่อปลาให้มาเล่นไฟ หมึกก็จะคอยมาตักกินปลาพวกนี้ แต่เดี๋ยวนี้นั้นสมัยแล้ว เขายกไดนาโมมาปั่นไฟในเรือเลย ใช้หลอดไฟได้หลายดวง มันสว่างกว่ากันเยอะครับ” เด็กหนุ่มมึนคิ้วอธิบายอย่างคล่องแคล่วพร้อมรอยยิ้ม อัครวินท์เข้าใจว่า ‘หมึก’ ของบาวก็คือปลาหมึก เป็นคำพูดสั้นๆ ตามเอกลักษณ์ภาษาถิ่นใต้

“อ้อ!” ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ “แสดงว่าคำว่า ‘ไต’ ก็มาจากไดนาโมนี่เอง ใช่ไหม”

“ใช่แล้วครับ ไดนาโมนั้นละ อีกเดี๋ยวนายก็จะได้เห็น”

ราวครึ่งชั่วโมง เรือชะลอเครื่องยนต์ลงและจอดนิ่งสนิท เสียงตะโกนโหวกเหวกมาจากท้ายเรือเป็นภาษาใต้ รวดเร็วจนอัครวินท์จับใจความไม่ได้ เสียงบ่าวขานรับแล้ววิ่งตรงไปยังหัวเรือด้านหน้า เด็กหนุ่มเดินตรวจราวไม้ที่แขวนหลอดไฟนับสิบดวงเรียงกันเป็นแถวซึ่งยึดกับหลังคาห้องระวางก่อนจะหายเข้าไปในห้อง เพียงครู่เดียวหลอดไฟบนราวก็ติดพริบขึ้นพร้อมกัน ทิวทัศน์บริเวณสว่างไสว แสงจัดจ้าจนชายหนุ่มต้องหยีตา เพียงครู่เดียวฝูงปลาที่เห็นแสงสว่างก็ว่ายกรูกันมาเล่นไฟอยู่ข้างลำเรือ บ่าวสอนการใช้เอ็นผูกกับ ‘โยทะกา’ หรือเหยื่อปลอม แล้วเหวี่ยงลงทะเล กระยะไม่ให้ไกลจากเรือนัก อัครวินท์เรียนรู้ว่าต้องค่อยๆ สวมนเอ็นเพื่ออ้อยเหยื่อให้ปลาหมึกสุม เพียงไม่ถึงชั่วโมงเขาคงได้ปลาหมึกกล้วยและปลาหมึกหอมมาเกือบค่อนถัง

“เดี๋ยวนายรอผมแป๊บเดียว ผมจะทำกับแก้ม้อย่างอร่อยมาให้” เด็กหนุ่มบอกแล้วยกถังใส่ปลาหมึกหายไปทางท้ายเรือ เพียงไม่นานนักก็กลับมา

พร้อมกับจานใส่อาหารส่งกลิ่นหอมฉุยมาแต่ไกล อัศวินท์กับบ่าวและลูกชาย
เจ้าของเรือนั่งล้อมวงตรงหัวเรือลงมือตีมกินพุดคุยกันอย่างออกรส

“นายรู้ไหมว่าในทะเล นอกจากกุ้งหอยปูปลาแล้ว...” บ่าวเอ่ยขึ้นมา
ในตอนหนึ่ง เสียงยานคางบอกถึงอาการเมาหลังจากตีมเบียร์ไปหลายกระป๋อง
“ยังมีอย่างอื่นอาศัยอยู่ใต้ทะเลอีกนะ”

“อะไรล่ะบ่าว” อัศวินท์เอ่ยถาม แวบฉงนบนสีหน้าของเขาทำให้บ่าว
ปล่อยเสียงหัวเราะดังลั่น แต่จู่ๆ ก็หยุดกึก สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม เด็ก
หนุ่มขยับเข้ามาใกล้แล้วกระซิบแผ่วเบา

“นายเชื่อเรื่องผีหรือเปล่านั้น” อัศวินท์หนึ่งคิด ไม่รู้จะตอบเด็กหนุ่มว่า
อย่างไร จะว่าไม่เชื่อก็ไม่เชิง จะเชื่อเสียเลยก็ยังไม่ใช่เพราะเรื่องแบบนี้เขาเอง
ก็ยังไม่เคยมีประสบการณ์โดยตรง เพียงแค่ได้ยินคำบอกเล่าจากคนอื่น ซึ่ง
ไม่รู้ว่าเป็นจริงหรือเท็จและยังเป็นเรื่องที่ยังไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้ ว่าไปแล้ว
เขาก็ออกจะแปลกใจ ที่ได้ยินบ่าวถามอย่างนั้น

“พ่อผมเคยเล่าว่า...” บ่าวเริ่มเรื่องด้วยเสียงต่ำในลำคอ “ใต้ทะเลลึก
ลงไป ยังมีบางอย่างอาศัยอยู่อีกนะนาย พวกมันอยู่กันเป็นฝูง...มัน...”

เสียงฟ้าฟาดดังกึกก้องพร้อมสายฟ้าแล่นปราดเป็นเส้นสีขาวสว่างจ้า
บนพื้นสีดำสนิท อัศวินท์เองแม้จิตใจจะแข็งแกร่งแต่ก็ยังไม่วายสะดุ้ง บ่าว
กับลูกชายเจ้าของเรือผวาเข้ากอดกันกลม

“เห็นหม้ายผีบ่าว ผมบอกแล้ว อย่าหลงเชื่อเรื่องพรรค์นี้ตอนหัวค่ำ”
ลูกชายเจ้าของเรือต่อว่าบ่าวปากคอสนัดด้วยภาษาพื้นถิ่น อัศวินท์จับใจความ
ได้คร่าวๆ ว่าเขาห้ามพูดเรื่องแบบนี้ตอนกลางคืน

“ไอโรหลาว มึงนะชี้หลาด” บ่าวผลัดเด็กหนุ่มซึ่งกอดรัดเขาไว้แน่น
แล้วหันไปต่อว่าที่แสดงอาการชี้หลาดให้เห็น ทั้งที่ตัวเองก็หน้าตาตื่นไม่น้อย
ไปกว่ากัน

“เราน่าจะกลับกันได้แล้วละ” อัศวินท์ยืดกายขึ้นยืนก่อนหันไปกล่าวกับ
ลูกชายเจ้าของเรือ “บอกพ่อให้ออกเรือเถอะ”

ชายหนุ่มก้มลงมองนาฬิกาบนข้อมือ พรายน้ำสีเขียวนบนหน้าบัดบอก

เวลาใกล้เที่ยงคืน จู่ๆ ก็รู้สึกได้ว่าบางสิ่งผิดปกติกำลังก่อตัวขึ้นอย่างเงียบเชียบ กระแสคลื่นซึ่งโยกกล้าเรืออยู่ตลอดเวลาก่อนหน้านี้กลับอ่อนแรงลง นอกจากเสียงคลื่นแผ่วเบาที่ซัดเข้ากระทบข้างลำเรือเป็นระยะแล้ว ทุกสรรพเสียงรอบตัวดูเงียบสงบ ลมพัดเอื่อยเมื่อตอนหัวค่ำกลับนิ่งสนิทไปเหมือนคนหยุดหายใจ ทันตะวัน อัครวินท์หน้าตึงด้วยฤทธิ์เบียร์ แต่ยังมีสติพอจะสัมผัสได้ถึงความเปลี่ยนแปลงนี้ เขาวางกระป๋องเครื่องดื่มลงแล้วแหงนหน้าขึ้นมองเบื้องบน แสงจากฟ้าแลบสาดให้เห็นเมฆกำลังเริ่มก่อตัวเป็นกลุ่มดำทะมึน เพียงแค่อึดใจ สายลมที่นิ่งสนิทอยู่เมื่อครู่เริ่มก่อตัวพัดหวัดหวิว ความรุนแรงทวีขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่มีที่ท่าจะลดลงแม้แต่น้อย

ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงแรงปะทะม้วนเป็นวงอยู่รอบบริเวณพร้อมจะหอบเอาทุกสิ่งปลิวไปกับแรงมหาศาลนั้นได้ทุกเมื่อ พายุบ้าคลั่งกรีดเสียงแหลมเล็กแทรกอยู่ในเสียงดังกึกก้องของคลื่นยักษ์ซึ่งม้วนตัวเข้ากระแทกลำเรือจนเอียงวูบ บ่าร้องเสียงหลงด้วยความตกใจเมื่อถูกเหวี่ยงกระเด็นไปปะทะขอบเรือก่อนจะเสียหลักหงายหลังลงจมหายไปใต้อันสายน้ำดำมืด อัครวินท์มองหาลูกชายเจ้าของเรือแต่ไม่เห็น ท่ามกลางเสียงกึกก้องนั้นชายหนุ่มเซไปปะทะกับฝ้าห้องระวาง มือคว้ากรอบหน้าต่างได้แล้วยึดไว้อย่างเหนียวแน่น เสียงครืนใหญ่กลบทุกสรรพเสียงจนหมดสิ้น อัครวินท์ยืนตัวแข็งมองเห็นคลื่นยักษ์ที่ม้วนตัวขึ้นเบื้องบนราวกับมีชีวิตก่อนจะโถมเข้าฟาดใส่เรือลำน้อยอย่างหนักหน่วง เสียงลั่นดังเปรี้ยะเหมือนฟ้าผ่า เขามีโอกาสเห็นแผ่นกระดานทองเรือตรงหน้าแยกออกเป็นสองส่วน ก่อนจะแตกเป็นเศษเล็กเศษน้อยไหลกระจัดกระจายไปตามสายน้ำ

ส่วนหัวเรือค่อยๆ จมดิ่งลงจนมิดหายไปใต้อันทะเลเขียววรกาก คลื่นลูกใหญ่ม้วนร่างของชายหนุ่มไว้เหมือนงูยักษ์ตัวโตเหยื่อแล้วดูดกลับลงสู่เบื้องล่างเกลียวคลื่นม้วนซ้ำเป็นสายยาว ฟองน้ำแตกกระจายเป็นพรายอากาศอยู่ใต้ทะเลขาวพรั่ง ร่างกำยำสุดจะต้านทานได้อีกต่อไป มือซึ่งยึดขอบหน้าต่างติดกับแผ่นไม้เพียงแผ่นเดียวเริ่มอ่อนล้า วูบหนึ่งที่เขาสูดเอาน้ำเค็มไหลทะลักเข้าช่องจมูกและลำคอจนแทบไปหมด รู้สึกได้ถึงน้ำเย็นแล่นจืดขึ้นสู่สมอง แรง

น้ำดันร่างอัครวินท์ขึ้นสู่ด้านบนอีกครั้ง สัญชาติญาณการเอาตัวรอดสั่งให้เขา
สูดหายใจเข้าเฮือกใหญ่

ในความสลัวราง ชายหนุ่มมองเห็นร่างดำมืดหลายร่างคล้ายมนุษย์เคลื่อนไหว
โหวบวบวบแฝงอยู่ในสายน้ำไหลเชี่ยว เป็นการเคลื่อนไหวซึ่งไม่ได้ไหลไปตาม
คลื่นน้ำแต่ร่างปริศนาเหล่านั้นกลับกระโจนพุ่งตัวข้ามเกลียวคลื่น เพียงแวบ
เดียวที่อัครวินท์มองเห็นท่อนล่างเหมือนส่วนหางและครีบของปลาใหญ่เคลื่อนไหว
โหวบวบวบหายไปใ้ในกระแสน้ำรุนแรงอย่างไม่สะทกสะท้าน อัครวินท์ตกตะลึง
ได้เพียงแค่อึดใจ จากนั้นเหมือนภูกัณฑ์พุ่งเข้ากระทรงอย่างแรง
น้ำเค็มทะลักเข้าสู่โพรงจมูกและลำคอจนเต็มแน่น ครั่งนี้รู้สึกราวกับลมหายใจ
ขาดหายไปทันที

* * *

ความอุ่นของแสงแดดซึ่ง تابลงบนใบหน้า คือสัมผัสแรกที่ปลุกให้
อัครวินท์รู้สึกตัว เขาเปิดเปลือกตาหาหน้กขึ้นอย่างยากลำบาก ความรู้สึก
ปวดร้าวจับอยู่ตามทุกส่วนของร่างกาย โดยเฉพาะข้อเท้าที่ปวดตบๆ อยู่ตลอดเวลา
ศีรษะหนักอึ้งจนแทบจะยกขึ้นไม่ได้ สายลมบางเบาพากลืนหอมอ่อน
จางรยรินมาในอากาศช่วยให้สดชื่นขึ้นบ้าง หูแว่วคล้ายจะได้ยินเสียงคลื่น
ซัดฝั่งมาจากที่ไกล เขาอนอนลืมตาดำนิ่งเพียงครู่ก่อนจะพลิกฝ่าห่มเนื้อหยาบ
สีน้ำตาลอ่อนออกวางข้างกาย ผืนใจรวบรวมเรี่ยวแรงยันกายลุกขึ้นนั่งอย่าง
ยากเย็น สะบัดศีรษะไล่ความมึนงง กวาดสายตามองไปรอบกายจึงพบว่า เป็น
ห้องสี่เหลี่ยม ผาทั้งสี่ด้านสร้างจากท่อนไม้เล็กใหญ่เรียงสลับในแนวตั้ง ผูก
เรียงชิดกันแน่นหนาด้วยเชือกเส้นใหญ่ ซึ่งเพ่งมองแล้วมันคือเส้นเถาวัลย์
เยื้องไปตรงปลายแท่นนอนด้านขวาคือทางเข้า บานประตูปิดสนิทกรุด้วย
ไม้แข็งขนาดใหญ่จนเต็มบาน ผืนทางซ้ายมือเจาะแล้วตีกรอบเป็นช่อง
หน้าต่าง ด้านบนของขอบหน้าต่างประดับด้วยเชือกซึ่งร้อยด้วยเปลือกหอย
หลากสีหึ่งตัวลงมาจากด้านล่าง เรียงกันไปหลายเส้นตามความกว้าง
ของช่องหน้าต่าง ข้างแท่นที่นอนด้านซ้ายคือท่อนไม้ซึ่งผูกมัดด้วยเครือ
เถาวัลย์ประกอบเป็นโตะทรงสูง ด้านบนวางเปลือกหอยมือเสือสีขาวขนาด

ใหญ่ บรรจุน้ำใส่ลอยดอกไม้สีขาวไว้ เขารับรู้ได้ในทันทีว่ากลิ่นหอมโรยริน
คงมาจากดอกไม้ในซามนี้เอง

อัศวินที่เบี่ยงตัว ใช้มือยันที่นอนไว้ พยายามลุกขึ้นยืน รู้สึกเจ็บแปลบ
ตรงข้อเท้าซ้าย เมื่อก้มลงมองก็พบว่าตรงข้อเท้าถูกประกบด้วยไม้ไผ่ผ่าซีก
ชิ้นเล็กโดยรอบแล้วพันทับด้วยเศษผ้าจนแน่นหนา ชายหนุ่มผินใจเดินเขย่ง
ด้วยเท้าขวาพร้อมกับลากเท้าซ้ายไปยื่นเกาะขอบหน้าต่าง ผืนทะเลสีเขียวใส
ราวกระจกเชื่อมกับหาดทรายสีขาวสะอาดทอดตัวโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยวกระจ่าง
อยู่ในสายตา ถัดขึ้นไปบนฝั่งคือหมู่บ้านน้อยใหญ่ขึ้นสลับกันไปล้อมรอบภูเขา
หินสูงตระหง่านโดดเด่นปกคลุมด้วยต้นไม้เขียวขจีทั้งลูก ลมพัดพาความเย็น
สดชื่นเจือกลิ่นไอเกลืออ่อนๆ มากระทบจมูก ความเย็นทำให้รู้ว่าร่างกายที่นอน
บนปราสาทจากเสื่อผ้า ชายหนุ่มก้มลงสำรวจตัวเองเพิ่งเห็นว่าบนแผ่นอกและ
แขนของตนมีรอยฟกช้ำเขียวคล้ำปรากฏอยู่หลายแห่ง จำได้ว่าก่อนออกทะเล
เขาสวมเสื้อคอกลมสวมทับด้วยแจ็กเกตและสวมกางเกงยีนส์ แต่เวลานี้ทั้ง
ร่างมีเพียงกางเกงหลวมๆ คล้ายกางเกงชาวเลทำด้วยผ้าทอหยาบๆ เพียงตัว
เดียว ภาพคลื่นลูกยักษ์ที่ฟาดโถมเรือไต่หมึกจนแตกกระจายผ่านเข้ามาใน
ห้วงคิด เขาถูกกระแสน้ำม้วนลงสู่ใต้ทะเลอย่างไรแรงต้านทาน ในเวลานั้น
คิดว่าคงต้องจบชีวิตแล้วอย่างแน่นอน ชายหนุ่มจิกเล็บลงบนที่นอนแขนเพื่อ
ให้มั่นใจว่าไม่ได้กำลังตกอยู่ในความฝัน ความรู้สึกเจ็บแปลบทำให้เขาถอนใจ
ออกมาอย่างโล่งอก อัศวินที่เหลือยมองไปรอบตัวเรือน ชะเง้อมองออกไป
ยังริมทะเล หวังจะเห็นใครสักคนเดินอยู่แถวนั้น

เขารอดตายมาได้อย่างไร แล้วใครกันที่ช่วยชีวิตเขาไว้

ไอ้ณะ ไชลี! แล้วนี่มันจะรู้หรือเปล่าว่าเขาหายไปไหน ป่านนี้ที่ริสอร์ต
คงกำลังโกลาหลกันน่าดู มันคงส่งคนเอาเรือออกค้นหาเขาทั้งวันทั้งคืนจน
แทบจะพลิกทะเลแล้วก็เป็นได้ ซากเรือไต่หมึกซึ่งถูกคลื่นซัดจนแตกกระจาย
ศพของบ่าวและคนอื่นอาจจะถูกค้นพบและทุกคนคงปักใจว่าเขาคงไม่มีทาง
รอดชีวิตแล้วแน่นอน นึกไปก็รู้สึกสงสารไอ้ณะขึ้นมาทันที มันคงอยากตาย
เสียให้รู้แล้วรู้รอดดีกว่าต้องเผชิญหน้ากับแม่ของเขาเพื่อบอกว่าร้าย อีกใจ